

- 4) spłatę kredytu zaciągniętego na inwestycje branżowe wraz z odsetkami w części nie podlegającej spłacie z funduszu inwestycyjnego jednostki nadrzędnej; spłata kredytu z zysku następuje w wysokości i w ratach określonych w umowie kredytowej między inwestorem a bankiem; szczegółowe zasady spłaty kredytu regulują odrębne przepisy.
3. Odpisy wymienione w ust. 2 pkt 1—3 są obowiązkowe; jeżeli zysk nie wystarcza na całkowite ich pokrycie, brakującą kwotą przedsiębiorstwo obciąża fundusz statutowy; jeżeli zysk nie wystarcza na spłatę kredytu na inwestycje branżowe, nie spłacony w terminie kredyt uznaje się za kredyt przeterminowany, podlegający spłacie z zysku roku następnego. Jeżeli bank dokona spłaty kredytu przeterminowanego ze środków obrotowych przedsiębiorstwa, to równowartość tej spłaty obciąża fundusz statutowy.
4. Przedsiębiorstwom mogą być przyznane ulgi w zakresie wpłat z zysku do budżetu na okres spłaty z zysku kredytu bankowego na inwestycje branżowe.
5. Część zysku pozostała po potrąceniu odpisów i wpłat przewidzianych w ust. 1 i 2 przedsiębiorstwo przeznacza w dowolnej kolejności na następujące cele:
 - 1) odpis na fundusz inwestycyjny lub inwestycyjno-remontowy,
 - 2) odpisy na inne cele, przewidziane w odrębnych przepisach.
6. Z pozostałości zysku przedsiębiorstwa, po pokryciu potrzeb przewidzianych w ust. 1, 2 i 4, co najmniej 10% podlega wpłacie na rzecz jednostki nadrzędnej według normy określonej przez tę jednostkę. Reszta zysku pozostaje do dyspozycji przedsiębiorstwa i może być przeznaczona na:
 - 1) finansowanie wzrostu środków obrotowych,
 - 2) wcześniejszą spłatę kredytu zaciągniętego na inwestycje branżowe,
 - 3) dodatkowe zasilenie funduszu inwestycyjnego lub inwestycyjno-remontowego, z tym że po-

wyższe dodatkowe zasilenie nie może być wyższe od odpisu, o którym mowa w ust. 5 pkt 1 i w § 7 ust. 3.”;

- 3) w § 7:
 - a) w ust. 1 wyrazy „pkt 1” skreśla się;
 - b) w ust. 2 wyrazy „pkt 4” zastępuje się wyrazami „pkt 3”;
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu na fundusz inwestycyjny lub inwestycyjno-remontowy według wieloletniego procentowego wskaźnika, obliczanego od wartości brutto środków trwałych zaliczanych do grupy 3—7 klasyfikacji środków trwałych, ulegającego odpowiedniemu zwiększeniu w zależności od stopnia umorzenia tych środków. Procentowe wskaźniki w stosunku do wartości środków trwałych grupy 3—7, uwzględniające stopień ich umorzenia, określa jednostka nadrzędna w granicach ustalonego dla niej wskaźnika.”;
- 4) w § 9 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zysk niezależny od działalności przedsiębiorstwa podlega przekazaniu:

 - 1) w wysokości 15% na rachunek funduszu rezerwowego (funduszu środków obrotowych) jednostki nadrzędnej, jeżeli zysk został ujawniony przez samo przedsiębiorstwo lub jednostkę nadrzędną, a w pozostałej wysokości do budżetu;
 - 2) w wysokości 100% do budżetu, jeżeli zysk został ujawniony przez organ kontroli zewnętrznej, bank lub wydział finansowy prezydium rady narodowej.”;
- 5) w § 16 ust. 1 pkt 1 wyrazy „pkt 2” zastępuje się wyrazami „pkt 1”;
- 6) w § 23 wyrazy „ust. 7” zastępuje się wyrazami „ust. 6”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do gospodarki finansowej przedsiębiorstw obrotu zaopatrzeniowego, począwszy od dnia 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: w z. M. Krzak

143

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 kwietnia 1971 r.

w sprawie udzielania w 1971 r. bonifikat od spłat kredytów udzielonych ludności na inwestycje i kapitalne remonty.

Na podstawie § 26 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1969 r. w sprawie zasad oraz trybu umarzania i udzielania ulg w spłacie należności państwowych (Dz. U. Nr 4, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Bank Rolny i Powszechna Kasa Oszczędności udzielać będą bonifikaty od przedterminowo spłaconych w roku 1971 należności z tytułu kredytów udzielonych do dnia 31 grudnia 1970 r. osobom fizycznym na cele inwestycyjne i kapitalne remonty.

2. Bonifikaty nie obejmują spłat zadłużenia z tytułu:

- 1) kredytów częściowo umarzalnych na podstawie odrębnych przepisów,

- 2) skredytowanej reszty ceny sprzedażnej państwowych nieruchomości rolnych,
- 3) kredytów udzielonych z funduszu prewencyjnego o Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 2. Udzielenie bonifikaty następuje od pełnych spłat rocznych należności wymagalnych po roku 1971. Bonifikat dokonuje się przez umorzenie od regulowanej należności kwoty obliczonej przy zastosowaniu następujących stóp procentowych:

1) przy spłacie należności jednorocznej	— 4%,
2) „ „ „ dwuletniej	— 8%,
3) „ „ „ trzyletniej	— 12%,

4) przy spłacie należności czteroletniej	— 16 ⁰ / ₀ ,
5) " " " pięcioletniej	— 20 ⁰ / ₀ ,
6) " " " powyżej 5 lat	— 25 ⁰ / ₀ .

§ 3. 1. Dokonane spłaty zaliczane będą na spłatę końcowych rat kredytu.

2. Na wniosek dokonującego spłaty bank ustali raty w nowej wysokości dla reszty zadłużenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Trendota

144

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 30 marca 1971 r.

w sprawie zasad powoływania, rozmieszczenia i wyposażenia straży pożarnych.

Na podstawie art. 19 pkt 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu rozmieszczenia straży pożarnych na terenie gromad, osiedli, miast i w zakładach pracy należy uwzględnić:

- 1) wielkość miejscowości lub zakładu pracy,
- 2) zagrożenie pożarowe miejscowości, wynikające z warunków budowlanych, rozplanowania przestrzennego i stopnia uprzemysłowienia,
- 3) zagrożenie pożarowe zakładów pracy i innych obiektów,
- 4) zagrożenie pożarowe obszarów zalesionych,
- 5) założenia rozwojowe miejscowości oraz przemysłu ujęte w narodowych planach gospodarczych,
- 6) zakres pomocy wzajemnej straży pożarnych.

§ 2. Zawodowe straże pożarne mogą być powołane:

- 1) w miastach, jeżeli ochotnicza lub obowiązkowa straż pożarna nie jest w stanie zapewnić skutecznej akcji ratowniczej,
- 2) w zakładach pracy:
 - a) położonych poza rejonem działania innej zawodowej straży pożarnej,
 - b) położonych w rejonie działania innej zawodowej straży pożarnej, jeżeli jest to konieczne ze względu na szczególne znaczenie zakładu dla gospodarki narodowej, a ochotnicza lub obowiązkowa straż pożarna nie jest w stanie zapewnić skutecznej akcji ratowniczej.

§ 3. 1. Ochotnicze straże pożarne mogą być tworzone:

- 1) w miejscowościach liczących powyżej 300 mieszkańców,
- 2) w miejscowościach liczących poniżej 300 mieszkańców, jeżeli w promieniu do 3 km nie ma żadnej innej straży pożarnej,
- 3) w miejscowościach posiadających zawodową straż pożarną, jeżeli zachodzi konieczność jej wzmocnienia,
- 4) w zakładach pracy, jeżeli nie posiadają one zawodowej straży pożarnej, a ich wielkość i stopień zagrożenia pożarowego uzasadniają utworzenie ochotniczej straży pożarnej, niezależnie od zawodowej, ochotniczej lub obowiązkowej straży pożarnej istniejącej w miejscowości będącej siedzibą zakładu, albo jeżeli zachodzi konieczność wzmocnienia istniejącej w zakładzie zawodowej straży pożarnej.

2. Ochotnicze straże pożarne tworzy:

- 1) w miejscowościach — właściwy terenowo zarząd Związ-

ku Ochotniczych Straży Pożarnych w porozumieniu z właściwym komendantem straży pożarnych,

- 2) w zakładach pracy — kierownik zakładu pracy w porozumieniu z właściwym komendantem straży pożarnych.

§ 4. 1. Obowiązkowe straże pożarne powołuje się, jeżeli nie ma możliwości utworzenia ochotniczej straży pożarnej albo jeżeli jest konieczne powiększenie stanów osobowych zawodowych lub ochotniczych straży pożarnych.

2. Obowiązkowe straże pożarne powołuje prezydium właściwej rady narodowej:

- 1) w miejscowościach — na wniosek właściwego komendanta straży pożarnych,
- 2) w zakładach pracy — na wniosek kierownika zakładu.

§ 5. Zasady podziału straży pożarnych na pododdziały i związki taktyczne oraz normy wyposażenia tych jednostek w sprzęt pożarniczy, specjalny i kwaterunkowy ustala Komendant Główny Straży Pożarnych.

§ 6. 1. Liczebność oraz normy wyposażenia:

- 1) jednostek taktycznych zawodowych straży pożarnych — określa załącznik nr 1 do zarządzenia,
- 2) ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych — określa załącznik nr 2 do zarządzenia.

2. Komendant Główny Straży Pożarnych może wyrazić zgodę na odstępstwa od norm, określonych w załącznikach nr 1 i 2, w zależności od miejscowych warunków zagrożenia pożarowego lub konieczności wzmocnienia związków taktycznych.

3. Komendant Główny Straży Pożarnych ustala normy dotyczące:

- 1) etatów osobowych komend zawodowych straży pożarnych,
- 2) etatów pojazdów samochodowych — osobowych (operacyjnych), ciężarowych, pomocniczych (dostawczych) oraz motocykli dla zawodowych straży pożarnych oraz związków taktycznych,
- 3) wyposażenia w odzież ochronną i uzbrojenie osobiste członków ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych.

§ 7. 1. Straże pożarne w zakładach pracy podlegają kierownikom zakładów, a pod względem operacyjnym wyłącznie właściwej komendzie straży pożarnych.